

— Забравилъ съмъ го. И него, и двата орѣха на могилката...

— Двата орѣха на могилката ли? — засмѣ се коларьтъ Стою. — Че ние тѣхъ откога ги минахме!

— Кога?

— Когато рекохъ напредъ, че щомъ мръкне, цѣло село ще кѣне отъ пѣсни, тамъ бѣха двата орѣха. Ти ги не видѣ?

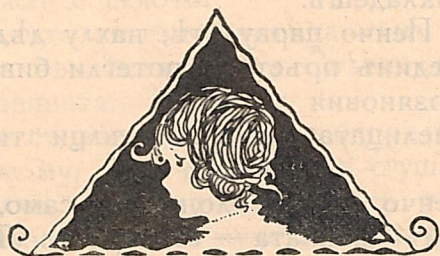
— Не... надзърна Найдень.

Синкавата тѣма, въ която се потопа слънцето, изведнѣжъ почернѣ запѣпла изъ полето и обви шейната. Селото приближаваше. Чуваше се многогласа неясна пѣсенъ. Коларьтъ Стою се изправи, дръпна два-три пжти поводитѣ и викна, та полето кѣнна:

— Гости идатъ, гости идатъ!...

Найдень и Лиляна се сгушиха единъ до другъ и примираха отъ радостъ. Ситнитѣ звѣнчета весело ситнѣха коледарска пѣсенъ.

Симеонъ Андреевъ

СТИГА, СНѢЖКО!

Чуй ме, Снѣжко, Бѣлодрешко,	Всичко скрито, съ снѣгъ покрито,
я запри,	нѣма пжтъ,
че селцето цѣло съ бѣло	задъ стобора гледамъ хора
ти покри.	не вървятъ.

Кжщичката ни потѣна	А следъ пости, мили гости
въ пухкавъ снѣгъ...	сж на пжтъ —
Покривѣтъ ѝ — сякашъ твоя	млади, стари коледари
бѣлъ калпакъ.	де ще спратъ?

И куминчето надъ нея	Ни вратата се познава
погледни:	ни прага...
сякашъ твоята луличка —	Какъ ще наидатъ кжщата ни
все дими.	всрѣдъ снѣга?

Калина Малина